

enorme bekymringer for, hvad der sker i kommunerne.

Jeg har mange gange givet det her citat fra Folketingets talerstol, og så vil jeg bare spørge statsministeren: Hvad mener statsministeren om det citat fra Fabrin, hvor han siger, at regeringen har lanceret en økonomisk politik med lav vækst, og at den så skal lade være med at foregøgle befolkningen, at man kan få et serviceniveau ud af ingenting?

Det citat står i lodret modsætning til, hvad både statsministeren og Venstres ordfører har stået her på talerstolen og sagt i dag.

Det, som vi til gengæld har hørt Venstres ordfører gentage mange, mange gange, og også statsministeren for den sags skyld, er det der mantra om, at man har givet 35 mia. kr. ekstra. Det kan jo ikke skjule virkeligheden. Det kan ikke skjule, at det er et mindre beløb, end der blev givet i den foregående periode, og det kan selvfølgelig heller ikke skjule de skavanker, der er i den offentlige sektor.

Hvad er der galt? Er det, at borgerne lider af falsk bevidsthed og er socialistiske ballademagere, eller at de 35 mia. kr. simpelt hen ikke er tilstrækkeligt til at sikre et ordentligt serviceniveau?

Det, som kommunerne beder om nu, er jo ikke, at de skal have guldbelagte vandhaner eller silkelagner til de gamle. Nej, det, kommuner diskuterer, er ikke engang små serviceforbedringer. Det, de klager over, er, at de må kæmpe for at undgå nye forringelser i kommunernes økonomi. Det er det, debatten handler om. Og jeg bliver nødt til at spørge igen, om det slet ikke gør indtryk på statsministeren. Er det os alle sammen, der har misforstået noget, eller har statsministeren ret?

Så har vi hele energi- og klimadebatten. Det vil statsministeren slet ikke diskutere. Jeg stillede ham flere spørgsmål om det, men vi må igen konstatere, at der ingen sammenhæng er mellem ord og handling. Det faktiske energiforbrug er steget i det sidste år. Danmarks faktiske CO₂-udslip er steget, og det er første gang i 17 år, at CO₂-udslippet er steget. Det er da værd, at vi bemærker det. Det mest konkrete, kan man sige, i regeringens energiudspil, som statsministeren jo også står og er så glad for, er, at vi nu må bruge mere kulkraft.

Så har vi diskussionen om integration. Det kan godt være, at statsministeren synes, man har gjort utrolig meget på det her område. Men er man virkelig tryk? Er man virkelig tryk ved det

spor, som integrationen kører på i Danmark lige nu? Er man ikke det mindste bekymret for, at vi stadig har ghettoisering i Danmark? Er man ikke det mindste bekymret for, at unge med anden etnisk baggrund, unge tosprogede, forlader folkeskolen uden de fornødne redskaber til at få job senere i livet, uden at kunne færdiggøre en uddannelse, og at vi har danskere med indvandrerbaggrund, der i hobetal falder fra på de danske erhvervsskoler? Er tingene så lyserøde, som de bliver fremstillet her fra Folketingets talerstol af statsministeren? Nej, det er de ikke.

Det er jo sådan set også det, som udtrykkes her. Statsministeren har meget, meget få bud på, hvad man selv vil gøre inden for vigtige emner – energi, Irak og alle de her spørgsmål – så han bruger al sin taletid til at kritisere Socialdemokraterne.

Til sidst skal jeg sige lidt om demokrati. Jeg synes jo, det, som regeringen har lagt op til, er meget hult. Jeg kan ikke lade være med i dag at citere hr. Christian Mejdahl, som siger, at han gerne vil være fair og retfærdig over for oppositionen, og jeg citerer:

Så er man nødt til at sige, at det meste politik foregår i de 20 pct., hvor man ikke samarbejder bredt hen over midten.

Sådan er det, og der står prøven om, om regeringen lytter nok til oppositionen.

Så det, vi kan konstatere i dag, er, at der er meget få bud fra regeringen på, hvad man gerne vil, at man bruger masser af tid på at kritisere Socialdemokraterne, at man ikke anerkender den virkelighed, som danskerne står i. Det er i det hele taget ikke særlig kønt at se på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er en lang række spørgsmål. (*Helle Thorning-Schmidt* (S): Det tænkte jeg nok.)

Jeg skal lige først læse op, hvem jeg har noteret til at stille spørgsmål. Og hvis nu man stiller nogle korte, præcise spørgsmål, har vi en god mulighed for at nå rækken igennem. Jeg læser lige navnene op:

Hr. Christian Wedell-Neergaard, hr. Søren Espersen, fru Inger Beinov Støjberg, fru Colette Brix, hr. Lars Barfoed, fru Ellen Trane Nørby, hr. Helge Adam Møller, hr. Jacob Jensen, hr. Kim Andersen, hr. Martin Henriksen og hr. Ulrik Kragh. Det er dem, jeg har noteret her, men der er 25 minutter til rådighed, og så ser vi, hvor langt vi når. Vi tager hr. Christian Wedell-Neergaard som den første spørger.